

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ZACHODNIOPOMORSKIEGO

Szczecin, dnia 27 stycznia 2017 r.

Poz. 473

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR P-1.4131.17.2017.KD WOJEWODY ZACHODNIOPOMORSKIEGO

z dnia 19 stycznia 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446, poz. 1579)

stwierdzam nieważność

§ 9 pkt 7 uchwały Nr XXIII/162/2016 Rady Gminy Stargard z dnia 23 grudnia 2016 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie ewidencyjnym Kłębino – Obszar I, gmina Stargard w zakresie wyrazów „po uzgodnieniu z zarządcą drogi”.

Uzasadnienie

W dniu 23 grudnia 2016 r. Rada Gminy Stargard podjęła uchwałę Nr XXIII/162/2016 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie ewidencyjnym Kłębino – Obszar I, gmina Stargard. Do Zachodniopomorskiego Urzędu Wojewódzkiego w Szczecinie wpłynęła ona w dniu 2 stycznia 2017 r.

Materialnoprawną podstawę podjęcia ww. uchwały stanowi m.in. art. 20 ust. 1 ustawy planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym¹⁾, zgodnie z którym *plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały.*

Wobec brzmienia cyt. regulacji nie budzi wątpliwości uprawnienie rady gminy do uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który – co wynika z art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – jest aktem prawa miejscowego. Taki akt normatywny musi zatem odpowiadać wszystkim wymogom, jakie prawo stawia w odniesieniu do zasad tworzenia i obowiązywania systemu źródeł prawa. W stosunku do aktów prawa miejscowego znaczenie istotne ma norma zawarta w art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej²⁾, który stanowi, iż organy samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej ustanawiają akty prawa miejscowego na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawach. Uwzględniając hierarchiczność źródeł prawa akty tego typu mają charakter zależny od źródeł prawa wyższego rzędu, czego konsekwencją jest stanowisko, iż nie mogą normować materii uregulowanych aktami wyższego rzędu, nadto, nie mogą wykraczać poza zakres delegacji ustawowej.

¹⁾ Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r., poz. 778 z późn. zm.).

²⁾ Ustawa z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.).

W myśl art. 15 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym³⁾ w *planie miejscowym określa się obowiązkowo:*

- 1) *przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania;*
- 2) *zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego;*
- 3) *zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego;*
- 4) *zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej;*
- 5) *wymagania wynikające z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych;*
- 6) *parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym linie zabudowy, gabaryty obiektów i wskaźniki intensywności zabudowy;*
- 7) *granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, ustalonych na podstawie odrębnych przepisów, w tym terenów górniczych, a także narażonych na niebezpieczeństwo powodzi oraz zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych;*
- 8) *szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym;*
- 9) *szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy;*
- 10) *zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej;*
- 11) *sposób i termin tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów;*
- 12) *stawki procentowe, na podstawie których ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4.*

Plan, w zależności od potrzeb, może zawierać również inne ustalenia, wymienione w art. 15 ust. 3 ww. ustawy. Skoro zatem, w świetle przywołanych unormowań, to rada jest organem wyłącznie właściwym do uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a jednocześnie, zobligowana została przez prawodawcę do uregulowania w nim enumeratywnie wyliczonych w art. 15 ust. 2 ustawy zagadnień, to trzeba podkreślić, że nie jest możliwe przeniesienie kompetencji w powyższym zakresie na inne organy bądź podmioty. Przyjęte przez radę gminy w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego sformułowania muszą być jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego. Zgodnie z judykaturą zawarcie w treści planu norm otwartych jest niedopuszczalne z punktu widzenia obowiązującego porządku prawnego i powoduje, że zamieszczone w planie normy prawa materialnego stają się w ten sposób niedookreślone⁴⁾.

Mając powyższe na względzie, za istotnie wadliwe należy uznać postanowienie zawarte w § 9 pkt 7 uchwały Nr XXIII/162/2016, w którym Rada Gminy Stargard dopuściła możliwość wyznaczenia miejsc postojowych w pasie drogowym drogi powiatowej nr 77 po uzgodnieniu z zarządcą drogi.

Dokonując oceny legalności ww. rozwiązania, organ nadzoru zgadza się z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, w którym zaakcentowano, że *uzależnienie możliwości dokonania określonych czynności od uzyskania zgody oraz warunków wskazanych przez powyższe podmioty wprowadza w istocie możliwość odstąpienia od przyjętych przez lokalnego prawodawcę zasad kształtowania przestrzeni publicznej, zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej, zasad obsługi komunikacyjnej oraz ustaleń dla poszczególnych terenów objętych planem z pominięciem właściwej procedury podejmowania uchwał w sprawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Tym samym aprobatą powyższych ustaleń mogłaby prowadzić do sytuacji, w której postanowienia planu miejscowego mogą zostać zmienione w oparciu o bliżej niesprecyzowane działania podmiotów nieuprawnionych do sprawowania władztwa planistycznego w gminie. Regulacje takie naruszają bez wątpienia ustawowo przyznane radzie gminy uprawnienie do samodzielnego decydowania o sposobie zagospodarowania terenu, w ramach, którego ustala ona przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu położonego na terenie danej gminy. To wyłącznie rada*

³⁾ W brzmieniu obowiązującym w dniu 25 stycznia 2008 r., tj. w dniu podjęcia przez Radę Gminy Stargard uchwały Nr XIV/84/08 w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie Klepino.

⁴⁾ Por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 23 marca 2007 r., sygn. akt II SA/Kr 1148/06.

jest uprawniona do ustalenia przeznaczenia terenów oraz określenia sposobów ich zagospodarowania oraz zabudowy i tegoż prawa nie może scedować na inny podmiot⁵⁾.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, *istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.* Mając na uwadze zaprezentowaną wyżej argumentację, stwierdzenie nieważności § 9 pkt 7 uchwały Nr XXIII/162/2016 Rady Gminy Stargard z dnia 23 grudnia 2016 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie ewidencyjnym Kłepino – Obszar I, gmina Stargard w zakresie wyrazów „po uzgodnieniu z zarządcą drogi”, jako istotnie naruszającego przepisy art. 20 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jest konieczne i w pełni uzasadnione.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie. Skargę wnosi się do Sądu za pośrednictwem Wojewody Zachodniopomorskiego w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

wz. WOJEWODY ZACHODNIOPOMORSKIEGO

Marek Subocz
WICEWOJEWODA

⁵⁾Tak WSA w Olsztynie w wyroku z dnia 1 października 2013 r., sygn. akt II SA/OI 647/13.